

Le aventuras del baron Münchhausen

In interlingua per Peter Liebig

Le aventuras del baron Münchhausen

traducite in interlingua per Peter Liebig, Germania. Illustrationes: Gustave Doré

Composition: Thomas Breinstrup. Consiliator lingual:

Ferenc Jeszenszky. Publicate: novembre 2008

© 2008 Union Mundial pro Interlingua

Tote derechos reservate. Iste texto es facite disponibile pro uso non-commercial solamente. Tote formas de re-vendita o re-distribution electronic o imprimite es prohibite sin permission in scripto. Nulle parte de iste publication pote assi esser reproducite, copiate, conservate in un systema de cercar o transmittite in ulle forma o per ulle methodo: graphic, electronic, mechanic, photographic, registrate sur disco o cassetta, transferite a bases de datos o in altere maniera sin permission in scripto. Es permittite citar in recensioni con indication del fonte.

Bibliotheca electronic **in interlingua**

www.interlingua.com

Le Bibliotheca electronic in interlingua es un collection de eLibros, redigite e publicate per le Union Mundial pro Interlingua (UMI), www.interlingua.com

Contento

Prefacio	4
Le cavallo sur le campanil	7
Le lupo ante le slitta	10
Le general qui pote biber multo	12
Le anates al corda e altere contos de chassa	14
Le lituano bisecate	20
Le cavalcada super le balla de cannon e altere aventuras	24
Le sponson con le sultan	21
Le secunde viage al luna	39

Prefacio

Uno es certe e in illo non es a succuter. Le baron de Münchhausen qui in iste libro narra alicun de su aventuras, esseva vivente ver- e realmente circa duo e un medie centos annos retro. Ille nasceva in le region de Brunswick e ille se nominava Hieronymus per prenomine, e a pena dimittite ex le schola ille deveniva officiero. Isto a ille tempore esseva le methodo usual concernente le filios del aristocratia. Le patres viveva in lor terras, iva al chassa, cavalcava in le campos, bibeva punch rubie e provideva que su filios deveniva officieros.

Quando nunc esseva isto? In ille tempore quando governava in Austria le imperatrice Maria Theresia, in Prussia Frederico le Grande e in Russia Catharina II. Proque on habeva ubique guerra, on habeva ubique armeas, e proque on habeva ubique armeas, on besoniava ubique officieros. E quando vermente in le proprie pais non esseva un guerra, on equitava in un altere pais e entrava in su armaea. In iste modo eveniva con Hieronymus de Münchhausen. Quando a casa ille se enoiava troppo multo, ille entrava in le armaea russe. Durante le guerra inter Russia e Turchia ille esseva capture e lassate libere solmente post alicun annos.

Plus tarde su patre vetere le revocava a casa in Boden-

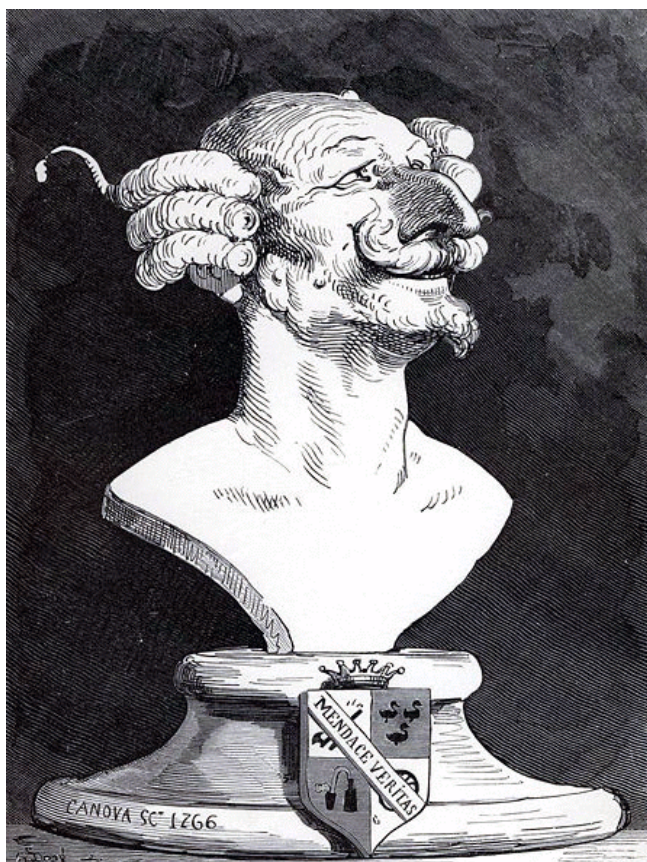
werda (talmente se nominava lor terra e lor castello parve), e nunc Hieronymus deveniva un proprietario rural. Ille levava le uniforme, iva al chassa, cavalcava in le campos e bibeva punch rubie. Del resto, filios ille non habeva, e pro isto il non poteva evenir que illes mesme haberea devenite officieros.

Previdite ab isto ille viveva como etiam le altere barones, e nos hodie non plus saperea de ille, si ille non habeva narrate a presso de punch contos stupefaciente in abundancia. Contos tanto stupefaciente in abundancia. Contos tanto stupefaciente que le altere barones, le parocho, le doctor e le intendente, le quales sedeva con ille a tabula, remaneva con le bucca aperte. Contos tanto stupefaciente que illos esseva notate secretamente de alicun persona e esseva imprimate! Münchhausen multo opponeva isto e voleva facer prohibir le impression. Quando ille non habeva successo in isto, ille moriva pro rabie.

5

Ma que in le narrationes nunc es tanto stupende? Illos es plen del plus absurde mentitas! In le medio del reportos re viages le quales ille ha facite vermente e re guerras in le quales ille vermente participava, Münchhausen conta a nos mentitas de tal maniera que le trabes se curva! Per mentitas ergo on pote devenir renominate? Totevia! Ma solmente si on pote mentir tanto allegre-, tanto phantastica-, tanto

candide- e tanto astutamente como Münchhausen, non forsan pro fraudar le lectores ma a amuser les surridente como un fabulista battente le palpebras con lor plen consentimento.

Baron Münchhausen, vidite per Gustave Doré

Le cavallo sur le campanil

Mi prime viage verso Russia io faceva in le corde del hiberno. Nam in le primavera e in le autumnio le stratas e vias in Polonia, Russia e Livland es amollite per le pluvia de maniera que on in consequentia se arresta, e in le estate illos es sic como ossos e tanto pulverose que on face nihil altere que tussi ma non avantia. Ergo io viaggiava in le hiberno proque il es le plus practic a cavallo. Infelicemente cata die io haveva frigido in plus nam io me haveva vestite per un mantello nimis tenue, e io multe vices videva ni via, ni ponte pedestre, ni arbore, ni un indicator stratal, nihil, nihil; solamente nive.

Un vespere io scandeva a basso de mi bon e vetule cavallo, rigide e fatigate e le alligava a fin que illo non fugirea a un picco de arbore le qual se erigeva ex le nive. Post isto io me collocava jacente non lontan ab iste loco, le pistolas sub le bracio de mi mantello e me sopiva.

Quando io me eveliava, le sol splendeva. E quando io riguardava circum me, io primo frictionava mi oculos. Esque vos sape ubi io jaceva? In le medio de un village e in ultra in le cemeterio! “Tonitro e Doria!” io pensava. Nam qui jace con placer in plen sanitate ben que assatis gelate in un cemeterio rural? In plus mi caval lo esseva perdite. E io

certemente lo habeva alligate a un cavilia presso me.

Subito io audiva hinnir lo in alte voce. Pro dicer le veritate altemente super me. Io regardava in alto e videva le animal pendente sur le galletto monstravento del campanil! Illo hinniva e agitava e voleva naturalmente de novo a basso. Ma como pro toto in le mundo illo esseva pervenite al puncta del campanil?

Pauco a pauco io comprendeva que occorreva. Dunque: Le village juncto con le ecclesia esseva coperite de nive, e que in le obscuritate io teneva pro un picco de arbore, esseva le galletto monstravento del ecclesia rural. Durante le nocte in plus le tempore se cambiava. Il habeva disgelate. E io habeva descendite dum io dormiva centimetro pro centimetro con le nive fundente usque io me eveliava inter le monumentos funeral.

9

Que esseva a facer? Proque io esseva un bon tirator io prendeva un de mi pistolas, punctava al capistro, lo tirava rupte e per iste maniera io recuperava mi cavallo que esseva multo gaudiose quando illo de novo habeva le terra sub su ungulas. Io me lanceava in le sella e nostre viage eccentric poteva continuar su cammino.

Le lupo ante le slitta

Proque in Russia non es le uso montar un cavallo, io me comprava un parve slitta, attachava mi cavallo, e nos trottava optimisticamente a Sancte Petroburg. Usquam in Estonia o in Ingermanland, tanto precisamente io non plus lo sape, sed in omne caso in un infinite inquietante foreste mi cavallo subito deveniva inquiete e curreva como flagellate per favor feroce con me in fuga. Ioolveva le testa e videva un lupo gigantesc qui medie-folle per fame curreva rapidemente detra nos e veniva sempre plus in plus proxime.

Escappar le esseva sin spero. Jam ille esseva solmente ancora cinque metros detra nos. Hic io me jectava, longe como io es, sur le solo del slitta, lassava vader le bridas, e le lupo que – a dicer le veritate – ha destinate me a esser su repasto, saltava super me e mordeva rabiosamente in mi cavallo. Le parte posterior ille vorava como si illo non esseva plus que un pecietta de salsicia, e le animal digne de compassion curreva pro dolor e pavor ancora plus rapidamente como antea. Quando io post alcun momentos novemente reguardava, io videva plen de horror que le lupo se ha devorate conforme al regulas in le cavallo.

Hic io me sedeva de novo in alto, prendeva le flagello e batteva obsedite le lupo. Isto totalmente non lo placeva e

illo ancora plus rapidamente se devorava in avantia. Io batteva e batteva, e subito le cavallo – o que restava de illo – cadeva ex le harnese e le lupo metteva in illo. Mi bracio ancora hodie dole si io pensa como io durante horas e sin pausas le batteva per le flagello.

11

Nos volava quasi como solmente possibile a transverso le foreste e campos e post isto nos passava galopante le prime casas de un citate. Isto esseva Sancte Petroburg e le gente sur le stratas non pauco meraviliava. Nam un lupo tirante un slitta illes ancora non ha vidite.

Le general qui pote biber multo

Immediatemente post mi arrivata a Sancte Petroburg io ha sollicitate de un patente de officiero. Tamen il ancora durava poc tempore usque on pote incorporar me al armae russe. E assi io habeva abundante tempore e possibilitate a expender mi pecunia. Usque in le nocte nos jocava a cartas. Si, e on bibeva etiam non justo poco. Nam in Russia il ha multe menses frigide e le biber caleface, como es cognite. Qui ha multe frigidu, bibe multo e poco a poco acquire un practica stupende in illo. Io faceva le cognoscentia de personas qui pote biber tanto que io solmente per reguardar me inebriava. Que non vole dicer que io sempre solmente reguardava.

Ma le plus ex omnes poteva digerer un general con barba gris e visage rubie como cupro. In le guerra contra le turcomanes ille ha perdite in un lucta per scimitarras su copertura del cranio, e pro isto ille sempre remaneva coperite per su cappello etiam durante nostre repastos. Ille vacuava durante le mangiar al minus tres bottilias de vodka e postea ancora un bottilia de arrac. Il etiam poteva esser que ille bibeva duo bottilias de arrac. Tamen tanto multo ille bibeva, ille nunquam deveniva ebrie.

Pro me illo esseva un enigma usque io exclarava le cosa.

Le general soleva a circa cata hora sublevar su cappello un poco. E un vespere io remarcava que ille non solmente sublevava le cappello ma etiam le platta de argento fixate a illo, que le servi como un copertura artificial del cranio. Per iste via escappava ex su cranio le accumulate exhalation alcoholic como un nube, e ille de novo esseva non ebrice como in le comenciamiento del repasto.

Mi amicos non voleva creder me. In iste caso quando ille justo ha ponite de novo su cappello, io poneva me detra ille e teneva un plicate banda de papiro con que io ha inflammate mi pipa hollandese in le medio del ascendite nube de alcohol. Isto monstrava un spectaculo splendide! Nam le nube se inflammava e flottava in le aere como in igne blauastre, como un aureola super le cappello del senior vetere!

Omnes esseva stupite del phenomeno. E etiam le general valutava le experimento multo ben. A vices io haveva le permission a repeter lo. Il mesmo occorreva que ille me precava de isto e de complacentia surridente diceva:
“Münchhausen, per favor, accende me de novo.”

Le anates al corda e altere contos de chassa

Durante le chassa io remarcava a un belle matino alcun dozenas de anates salvage le quales natava hic e ibi pacificamente sur un parve laco. Si io haveva tirate un anate, le alteres haberea volate via e isto io naturalmente non voleva. E hic un bon idea ardeva in mi capite. Io distorqueva un longe corda pro canes, ligava nodante su partes proque illo esseva quatro vices tanto longe como antea e ligava a un extremo del corda un pecia de gambon con un cute de lardo remanente post le jentaculo.

Post isto io me celava in le canna e jectava prudente mi linea. Jam le prime anate natante hic devorava le lardo. Proque illo esseva multo lubric e glissante, illo bentosto pareva de novo le filo incluse al reverso del anate. In iste momento jam le anate sequente approximava natante e devorava le pecietta de lardo. Etiam nunc post curte tempore illo pareva in le facie posterior e talmente illo se continuava. Le lardo faceva su viage trans omne anates sin rumper le corda e illos esseva infilate ad isto como perlas ad un filo.

Io tirava le anates super le ripa, me involveva sex vices pro le corda e retornava a casa. Le anates esseva multo

pesante e io jam esseva ben fatigate. Hic le anates qui ancora esseva vive subito cominciava a mover lor alas e se levava in le aere! Con me! Nam io haveva inrolate le corda circum me. Il sembrava que illos voleva volar retro al laco ma io usava mi longe caudas del habito como governaculo e assi le anates debeva retornar. Io los pilotava verso le interior del pais usque nos esseva non plus distante de mi domicilio. Nunc io torqueva le collo del prime anate, postea del secunde, finalmente le un post le altere e talmente io descendeva caute- e lentamente sur mi casa in le medio del camino e multo exactemente sur le focar de cocina ubi le anates certamente debe haber lor loco. Mi coco non paucostupeva. Per mi fortuna sur le focar ancora non flammava un foco. Alteremente on forsan haberea essite offerite rostito a la Münchhausen in loco de pectore de anate con myrtillos rubie.

15

Un altere vice ma in le mesme terreno de chassa io totalimpreviste incontrava un cervo extraordinari grande e justemente in iste matino io haveva consumite le ultime balla pro le fusil. Le animal imponente lo suspectava apparentemente e in vice de fugir regardava quasi un poco impertinentemente in mi facie. Proque illo me inrabiava, io cargava mi carabina con pulvere, jectava un pugnata de pepitas de ceresia qui io haveva in le habito super me, visava inter le

cornatura del cervo e tirava. Illo vacillava como esturdite sed post isto illo trottava fugiente ex iste loco.

Un o duo annos post isto io de novo chassava in le mesme terreno e subito ante me appareva un corvo magnific con un ceresiero verace inter le cornos! “Momento” io pensava. “Iste vice tu me non escappara!” Io abatteva le per un tiro in le scapula. In le consequentia post que su ceresiero esseva plenmente guarnite de ceresias, on mangiava le sequente dominica dorso de cervo con sauce de ceresias. Io dice a vos: Illo esseva un repasto delicate.

Un die me attaccava un lupo terribile e tanto precise-

mente in sorpresa que pro me il non esseva possibile tirar. Io habeva nulle altere alternativa in le haste como pulsar mi pugno e impeller in le bucca aperte. Io sempre plus impelleva nam que io haberea facite alteremente? Como sia io habeva mi bracio usque al spatula in le bestia horrible. Fronte a fronte con un lupo cuje muso spuma e cuje oculos flammante fulmina de instinctos sanguinari – No, multo ben io non stava. Absolutemente non!

Proque io non videva un altere remedio, io in fin prendeva le lupo resolutemente al visceras, cardava su interior al extero como si illo esserea un guanto, lo jectava al latere, lassava jacer lo in le foreste e me poneva discargate in marcha.

Quanto al can folle que me attaccava le die sequente in un via in Sancte Petroburg, io non haberea potite probar. “Curre como tu pote,” io pensava e curreva usque io non plus poteva. Intertanto io levava le cappotto e lo jectava sur le strata. Le can cadeva super le cappotto e io me salvava in un casa.

Plus tarde io mandava mi serviente a cercar le cappotto e lassava – post que ille ha mundate e suite lo – pender lo in le guardaroba. Le postmeridie le servitor territe entrava per sorpresa in mi camera vocante: “Senior Baron! Le cappotto es folle!” Io curreva con ille al guardaroba. Le major parte

del habitos, pantalones e gilletes le inrabiante bestia jam habeva lacerate e disfoliate. Io faceva apportar un pistola a me e poteva justo ancora quando illo voleva cader super mi uniforma de gala le plus preciose occider lo a tiro.

Illo es del resto le plus unic caso divulgate que le rabie de canes etiam infecta vestimentos.

Unquam io venava un lepore durante duo dies. Mi can lo chassava sempre de novo in mi linea de tiro sed io non e non poteva tirar. Illo confinava al sortilegio e ben que io non crede in isto, io non sapeva un altere interpretation. In fin io colpava le lepore. Le can lo apportava e que, vos crede, io videva? Le animal non solmente habeva le quatro cursas costumari ma anque ancora duo cursas anterior e duo cursas posterior super le dorso! Si le duo pares inferior esseva fatigate, illo seolveva como un natator e continuava a currer in plus sur le dorso. Ben, nunc illo esseva sin dubita morte e que illo habeva octo cursas in loco de su quatro esseva importante solmente ancora pro me e mi convitatos le quales lo consumeve. Esseva un portion in plus.

Que io in general habeva potite tirar lo esseva a dicer le veritate non mi merito ma isto de mi can. Esseva un leporario e illo superava in velocitate e perseverantia omne canes que io unquam habeva possedite. Illo curreva tanto sovente, tanto rapide- e tanto longemente que illo in le

curso del tempore se radeva le gambas usque le parte abdominal. Durante su ultime annos del vita io pro isto solamente poteva usar lo ancora como bassetto german. Ma etiam como can de taxon (bassetto german) illo esseva de prime categoria. E io semper honorara su memoria.

Le lituano bisecate

Que vos non habeva cognite le conte Przobofsky in plus non es deplorabile. Ma cognoscer su villa magnific e super toto su scuteria jam haberea valite. Su cavallos de racia que on mentionava sin hesitar “lituanos”, esseva pagate al peso de auro.

Quando io a un belle jorno esseva a the presso le conte, ille iva con alcun seniores al corte pro mostrar a illes un de su cavallos juvene. Io restava in le salon de gala con le damas pro diverter las per mi narrationes. Subito nos audiva critos horrible. Io hastava le scala a basso in le corte ubi le cavallo que nemo approximava, e tanto minus riscava montar, dava colpos de pede. Isto esseva a me justo conveniente. Per un salto io jam sedeva super su dorso e in tempore curte illo obediva como un agnetto. On vero debe poter ir a cavallo!

Post alcun voltas io coerceva le cavallo vetule a saltar a transverso de un del aperte fenestras in le camera public e de ubi mesmo sur le tabula de the ubi io monstrava le levata e altere capriolas del Schola Superior. Mi cavalletto faceva iste omne tal habilemente que le damas esseva incantate. Non un unic platto se rumpeva. Le conte esseva talmente entusiasmate que ille me demandava acceptar le lituano

como dono pro le campania contra le turcos que esseva imminente sub marechal Münnich.

Quando nos pulsava duo menses plus tarde le turcos in le fortalessa Otschakow, io me trovava in le vanguardia e cadeva per le velocitate de mi lituano in le cocina de diabolio. Io esseva in distantia le primo post le inimico e quando io videva que ille non voleva defender le fortalessa ma immediatamente continuava a fugir, io interrompeva le cursa sur le placia de mercato e regardava circa me. Ma on poteva vider ni le trompettero ni mi altere hussares. Dunque io cavalcava sur le lituano al fontana sur le placia de mercato e faceva biber le animal. Illo bibeva multo dismesurate como si il non habeva essite possibile appaciar su sete del toto. Finalmente io voleva dar le un calmante colpo claccante sur le cruppa e – colpava in un vacuo. Quando ioolveva mi testa stupefacite, io stava con bucca aperte! Ma que pensa vos que io percipeva? Nihil! Le parte posterior del creatura lamentabile, le cruppa e le flancos, omno esseva perditte e como secate! E le aqua que le cavallo vetule bibeva e bibeva simple de novo efflueva in retro.

Ancora meditante como isto haberea potite occurrer, mi staffero galopava a me e me informava anhelante se sequentemente: Quando io equitava detra le fugiente inimico passante le porta de fortalessa, on justemente habeva lassate

cader le grillia de protection e per isto esseva abbattite in effecto le detra parte del cavallo. Pois illo esseva trottate a un pastura situate in le proximitate ubi jam pasceva altere equos. Ibi – diceva le hussar – sin dubita nos lo retrovarea.

Como le vento nos galopava retro a tote velocitate al pastura e trovava ibi in effecto le medietate posterior del lituano vivente circumsaltante in le herba. Hic le allegressa esseva grande. Io faceva venir immediatamente le ferrator de regimento. Sin ulle ceremonias iste reuniva le ambe partes con germines de lauro le quales ille occasionalmente teneva in le mano. Le vulnere sanava intra alcun dies. E post isto alique habeva loco que a un tal cavallo gloriose

ben conveni. Le germines cresceva in le tempore e se arca-
va simile un pergola de lauro super le dorso. Desde allora io
cavalcava al umbra de su ornamento semperverde transver-
so le paisés, e debitemente ubique nos esseva stupite.

Del resto: Io habeva date al fortalessa Otschakow per mi
sabla de hussar tanto impetuose e tanto longe colpios al
turcos que mi bracio post que illes longe tempore retro
esseva ultra omne le montes, sin interruption combatteva in
plus. Pro non batter me ipse o personas qui se approximava
a me pro nihil o de novo nihil, io debeva portar mi bracio
octo dies total firme in un bandage. Post isto illo se poneva
in ordine, e io percipeva desde ille tempore nihil in plus de
isto.

Le cavalcada super le balla de cannon e altere aventuras

In le mesme campania nos assediava un citate – io ha obli-date a causa del troppo multe assedios que citate il esseva – e marechal Münnich haberea volite saper que eveniva in le fortalessa. Ma il esseva impossibile entrar a iste loco trans omne le avantiatas, fossas e cavallos de Frisia.

De audacia solmente e zelo e a dicer le veritate un poco precipitate io me collocava apud un de nostre cannone le plus grande que tirava intra le citate, e quando illo de novo esseva discargate, io saltava directemente sur le balla que iva sibilante ex le tubo del cannon. Io voleva volar juncte con le balla intra le fortalessa! Durante le volo rapide e sibilante in effecto mi scepticismo augmentava. Ad intro tu cade facilmente, io pensava, ma de altere vice como succedera tu exir? On te recognoscera in tu uniforma como inimico e te pendera al furca le plus proxime!

Iste considerationes me causava grande preoccupationes. E quando un turc balla de cannon que esseva dirigite a nostre campamento volava passante me, io me lanceava super illo e arrivava si etiam sin haber alique dunque san e salve de novo presso mi hussares.

In le saltation trans clausuras, muros e fossas mi cavallo non esseva a vincer. Nos non cognosceva obstaculos. Nos cavalcava sempre le via le plus directe. Quando io olim persegueva un lepore le qual curreva a transverso le strata militar, un carrossa con duo damas juvene passava infelice-mente inter le lepore e me. Proque le fenestras del carrossa esseva abassate e io non voleva perder le lepore, io saltava resolute- e concisemente incluse le cavallo vetule a transver-so le carrossa. Isto eveniva si presto que io con grande pena trovava le tempore a discoperir le cappello e demandar le damas disculpar me.

Un altere vice io voleva saltar con mi lituano super un palude. Ante que io saltava io sentiva le palude longe non tanto large quanto durante le saltar. Nunc; nos verteva in le medio del aere e atterrava con pelle intacte sur le aride. Sed etiam in le impeto nos saltava troppo curte e descendeva non lontan del altere ripa usque al collo in le marisco. E nos esserea perite irremediabilmente si io sin reflecter longe-mente per le mano proprie non me haberea extrahite al tressa de capillos proprie ex le marisco. E non solamente me ma etiam mi cavallo! Il es a vices assatis utile posseder musculos potente.

Malgrado mi corage e intelligentia e malgrado le velocitate e persistencia de mi lituano post un combatto con un potentia multiple io esseva facite prisionero de guerra. Isto esseva un ver disastro, e si mi labor non justo es a nominar como labor fatigante, in iste modo illo esseva non solamente multo bizarre ma etiam un poco ridicule o enoiose. Como on vole. Io doveva plus precisamente dicite conducer le apes del turc sultan cata matinata sur le pastura. Ibi io debeva vigilar los durante le jornada total si illos habeva essite capras o oves. E le vespere io doveva facer fugir los de novo in lor apicularios.

Un vespere io nunc videva que duo ursos habeva attaccate un del apes e lo voleva lacerar pro su melle colligite.

Proque io habeva nihil in le mano que mi hacha de argento que es le indice pro le jardineros del sultan, io jectava le hacha per fortia total al ambe robatores. Tamen illo non feriva le ursos ma volava passante los, ascendeva como resultado del impulso immense plus e plus alte e descendeva solmente. Ubi crede vos? Sur le luna!

Que facer? Como io deberea recuperar lo? Ubi il haberea tal longe scalas? Per fortuna io me memorava que le phaseolos turc in le plus breve termino cresce stupendemente. Io plantava immediatamente un tal phaseolo e illo cresceva in effecto usque al luna in alto e seolveva circum un del cornos del crescente luna. Nunc il esseva un bagatella a scander a supra, e un medie hora plus tarde io retrovava etiam mi hacha que jaceva sur un amassamento de vanna-tura e palea hachate.

Io esseva multo felice e voleva promptissimo scalar retro in Turchia. Oh no! Le calor del sol habeva completamente desiccate mi phaseolos scandente, e illos esseva a nihil a usar in plus. Sin multe ceremonias io me tressava ex le hachate palea lunar un corda le qual io ligava a un del cornos lunar. Post isto io me abassava prudentemente. Post alcun tempore io distaccava per mi hacha de argento le pecia supra me que habeva essite superflue e lo annodava de novo sub me. Isto functionava ben pro alcun tempore

ma subito, quando io ancora pendeva in le medie del nubes, le corda se rumpeva e io cadeva per un tal fortia sur le solo de Deo que io circa dece metros profunde penetrava intra le terra. Omne mi ossos doleva. Ma post haber reposate un poco io cavava per mi ungulas, felicemente dece annos per me non secate, un scala intra le terra, ascendeva super isto e retornava a mi apes.

Le vice sequente io faceva le cosa con le ursos plus intelligentemente. Io mellava le timon de un carrossa de recolta per melle de apes e me placiava non lontan de iste loco in le imboscada. Isto, que io haveva providite, eveniva. Escate per le odor de melle appareva pauc postea un urso colossal e comenciava a lamber tanto gluttemente le extremitate de timon que ille pauc a pauc lambeva le extremitate de timon total transverso le bucca, le stomacho e le abdomine de novo al parte posterior. Ille esseva fixate como sur le picca. Nunc io curreva rapidamente ad isto, mitteva trans le anterior extremo de timon un cavilia e faceva agitar maestro Petz usque le proxime matino. Le sultan qui passava promeneante accidentalmente voleva quasi morir de rider.

Pauc tempore postea le russos e le turcos concludeva le pace e io esseva extrahite como un del prime prisioneros e inviate retro a Sancte Petroburg. Ibi io prendeva congedo e retornava a Germania. Il esseva un tal sever hiberno que

mesmo le sol attrappava gelaturas e io ancora habeva frigido plus tosto como durante le viage de ition.

Proque mi lituano habeva essite confiscate per le turcos io debeva viagiare per le posta de slitta. In un cammino cave que non voleva haber su fin, io precava le postilion a sonar un signal per su cornetta que nos non colliderea forsan con un vehiculo que venirea al incontro a nos. Ille imbuccava le cornetta de postilion al labios e sonava con tote su fortias. Ma quantocunque ille se effortiava: Nulle sono succedeva a exir! Isto nonostante nos attingeva san e salve le plus proxime station de posta e decideva facer un pausa e reposar post le fatigas. Le postilion appendeva su corno a un cavilia apud le focar de cocina. E nos nos sedeva pro mangiar. Subito illo resonava: "Tereng, tereng, tereng, tengteng!" Nos remaneva con le bucca aperte e con oculos grande. Nunc nos remarcava proque le postilion non habeva potite sonar. Le sonos in le corno esseva fixate per gelo. Nunc illos disgelava successivamente e nasceva ex isto un ver concerto de tabula. Nos audiva inter alteres "Ohne Lieb und ohne Wein" (Sin amor e sin vino), "Gestern abend war Vetter Michael da" (Heri vespere cosino Michael esseva hic) e mesmo le magnific canto del vespere "Nun ruhen alle Wälder" (Nunc dormi omne silvas).

Talmente finiva le divertimento per le cornetta de posti-

lion e con isto al mesme tempore mi historia russe de viage. In caso que forsan alcun lectores crede io haberea mentite de tempore in tempore usque a hic io consilia a illes in lor proprie interesse clauder violentemente le libro. Nam ja sur le pagina le plus proxime sequera aventuras le quales es ancora plus miraculose que in le passato ma in mesme ver modo.

Le sponsion con le sultan

Post annos io reveniva de novo in Turchia. Sed iste vice non como prisionero de guerra ma como homine de position e reputation. Alcun ambassadores me presentava al sultan qui tirava me al latere e precava exequer pro ille un si importante como secrete mission in Cairo. Io promitteva e partiva pauc tempore postea con pompa e suite.

Nos justo habeva quitate Constantinopole quando io videva un parve magre homine qui curreva presto como un mustella a transverso le campos e quando ille se approximava a me io discoperiva a mi sorpresa que ille portava a cata gamba un peso de plumbo de ben cinquanta libras. “A tanto presto?” io vocava. “E per que es obligate tu portar le pesos?” “Oh”, ille diceva, “io habeva currite via ante un medie hora ab Vienna e vole cercar me un nove empleo in Constantinopole. Le pesos de plumbo io porta solmente que io curre non troppo rapidamente. Hodie io jam non debe hastar.” Le homine me placeva. Io demandava si ille voleva viagiar con me. E proque presto nos esseva de accordo, nos continuava nostre viage. A transverso multe citates e multe paises.

Un die io videva non lontan ab le via jacer un homine in un prato. Ille pressava su aure sur le solo como si ille voleva

observar le talpas durante su conversation. Quando io demandava lo que ille face in iste caso, ille respondeva: “Io audi crescer le herba.” “Tu es capabile de isto?” io demandava. “Pro me un bagatella” ille diceva. Io le ingagiava immediatamente. Homines le quales audi crescer le herba on pote besoniar sempre aliquando.

Per iste die io in general habeva chance. Sur un colle io remarcava un chassator qui habeva punctate le fusil e per isto tirava vacuos in le aere. “Que significa isto?” io questionava. “A que tu puncta e tira?” – “Bah”, ille diceva, “io solmente proba le nove modello de fusil de Kuchenreuter. Sur le puncta del turre del cathedral in Strasbourg in iste momento ancora sedeva un passere parve. Io habeva tirate le a basso.” Que io prendeva con me iste chassator es natural.

Nos continuava le viage plus in plus e un die nos passava le montania de Libano. Ibi stava ante un cedreto un garson curte e grosse e forte, e traheva violentemente un corda que ille ha volvite circum le foreste total. “Que significa isto?” io demandava stupefacite. “Oh,” ille diceva, “io debe ir pro ligno e ha abandonate le hacha a casa!” Sub iste parolas ille traheva in basso jam le silva de al minus un hectar de volumine. Que faceva io? Naturalmente io le prendeva con me. Ille exigeva un assatis alte salario de obreros de labor rude

ma io non haberea lassate le retro sur le Libano etiam si illo habeva costate mi total salario de un ambassador.

Quando io in fin arrivava in Egypto, se levava subito un tal tempesta que nos incluse le cavallos e carros esseva revertite e elevate quasi in le aere! In le proximitate stava septe molinos de vento cuje alas se tornava quasi follemente circum su axes. Non lontan ab iste loco appoiava un homine corpulente qui per le indice se tappava le nare dextre. Vidente nos agitar e formicar in le tempesta ille retirava le digito del naso e se discoperiva cortesemente. Immediatamente non plus faceva sentir se un ventetto e omne septe molinos de vento non se moveva. “Esque tu es folle?” io critava irate. “Excusa multe vices, Excellentia,” ille diceva, “io solmente face un poco de vento pro le molineros de vento. In caso que io non haberea claudite me le dextre nare, le molinos de vento in nulle modo starea sur lor usque nunc accostumate placia.” Io le ingagiava immediatamente.

33

Nos continuava le via a Cairo. Quando io ibi habeva quitate de commission secrete, io dimetteva le suite total e teneva solmente le curritor, le spia, le chassator, le garson robuste de Libano e le generator de vento in mi servicio.

Le sultan habeva post le viage a Egypto un ancora multo plus alte favor de me como antea. Cata meridie e cata vespere nos mangiava insimul e io debe dicer que su repastos

esseva melior que istes de omne soveranos restante con le quales io ha mangiate. Ma lo que concerne le biberages: Il pare acerbe, oh ye. Nam le mahometanos notorimente non pote biber vino. Isto me causava non parve afflictiones e – como il me semblava – etiam al sultan ipse.

Un die ille dava me post le repasto un signo furtive a sequer le in un cabinetto parve. Habente claudite le porta per le pessulo ille tirava ex un armarietto un flasco e diceva: “Iste es mi ultime bottilia de Tokay hungare. Le christianos sape biber e vos, Münchhausen, con major ration. Nunc, un tal cosa delicate vos ancora non bibiva in vostre vita total.”

Ille effundeva a nos ambes, nos bibeva, e ille diceva: “Que pensa vos de isto?” – “Un bon vinetto,” io respondeva, “ma nonobstante isto il es certe, que io bibeva uno ancora multo melior presso le imperator Carolo le Sexte in Vienna. Vostre Majestate unquam deberea gustar isto!” – “Vostre dicto in honores, baron. Ma un plus bon Tokay non existe! Io lo recipeva olim como presente ab un conte hungare, e ille me jurava que iste vino esserea le plus bon ubique!”

“Que nos sponde!” io vocava. “Io procura post un hora un flasco ex le cellarios imperial in Vienna, e post isto vos debera stuper!” “Münchhausen, vos parla insensatemente!” “Io non garrula, Majestate! Post sexanta minutas hic ante

nos sur le tabula stara un flasco ex le cellario imperial in Vienna e in comparison con iste vino le vostre es un pur grattator!”

Le sultan me menaciava per le digito. “Vos vole irridere me, Münchhausen! Isto io interdice a vos a facer! Io sape que vos ha le costume de esser multo meticulose per le veritate! Ma nunc vos menti, baron!” “Que nos face le proba!” io diceva. “Si io non tene mi promissa, le Majestate Imperial pote lassar abatter mi capite! E mi capite non es finalmente un bagatella. Que vos oppone contra isto?”

“Io vos prende al parola,” replicava le sultan. “Etiam per mi amicos io non lassa burlar me de bon grado. Si le bottilia non a quarte horas precise stara sur iste tabula, isto vos costa le capite. Ma si vos vincera le sponsion vos potera prender ex mi tresoreria tanto multe auro, argento, perlas e petras preciose quanto le viro le plus forte pote solmente trainar.” “Topp,” io critava, “isto es plausibile!” Post isto io peteva pro tinta e pluma e scribeva le littera sequente al imperatrice Maria Theresia: “Vostre Majestate ha heriditate como herede universal de vostre senior patre maxime defuncte certo etiam su cellario de vinos. Esque io poterea precar a cargar mi currero de un bottilia de Tokay? Ma per favor solmente del melior del totos! Nam il se tracta de un sponsion con le qual io non vole perder le capite. In antici-

pation gratias cordial! Vostre multo devote Münchhausen.”
Iste epistoletta io dava a mi curritor. Ille disbuclava su pesos de plumbo e presto se mitteva in cammino. Il esseva cinque minutas post le tertie hora. Le sultan e io vacuava post isto le resto de su flasco e spectava casualmente al horologio de pariete. Deveniva un quarto post le tertie hora. Deveniva tres horas e medie. Quando il sonava un quarto al quarte hora sin que appareva mi curritor io sentiva pauc a pauc calor suffocante. Le sultan jam reguardava furtivamente al corda de campana. Post tempore curte ille sonarea pro facer venir le executor.

Io sollicitava le permission de haber le directo de ir in le jardin. Le sultan faceva signo con le testa ma exprimeva a alcun functionarios le carga a persequer me sur le talones. A tres horas e cinquanta cinque minutas io deveniva tanto nervose que io mandava a cercar mi spia e le chassator. Le spia se jectava plattemente sur le terra e declarava post pauc tempore que le curritor multo lontan ab hic dormi profundamente e ronca con tote su fortias! Le tirator curreva sur un terrassa jacente alte, oculava a transverso le mira del arma e vocava essente foris de se: “Vermente, ibi ille jace! Sub un quercio presso Belgrado! E le flasco con le Tokay jace presso ille! Guarda, mi car!” Post isto ille mirava e tirava in le aere. Que eveniva? Le balla toccava le quercio

sub le qual roncava le garson. Folios, brancas e glandes le craccava sur le visage. Ille levava bruscamente, prendeva le flasco, partiva con velocitate folle e arrivava cinque minutas ante le quarte horas ante le cabinetto del sultan. Io me sentiva alleviate.

Le sultan probava immediatamente le Tokay. Post isto ille opinava: “Io ha perdite le sponsion, Münchhausen.” Post que ille ha firmemente claudite le flasco in su armario parve, ille sonava al tresorero e diceva: “Mi amico Münchhausen ha le derecho de prender con se ex le tresoreria tanto, quanto le viro le plus forte pote portar via!” Le tresorero se inclinava con le naso usque le terra. Sed a me le sultan stringeva le mano. Post isto ille dimitteva nos ambes.

Nunc il valeva non perder le tempore. Io vocava mi viro robuste e hastava con le in le tresoreria Ille laciava insimul per cordas longe un fasce gigantesc. Que ille non placiava, non valeva le pena de parlar de illo. Allora nos curreva al porto, fretava le plus grande nave a velas que esseva a acquirir, elevava le ancora e fugiva. Isto esseva urgentemente necesse. Nam quando le sultan audiva qual mal jocata io habeva facite con ille, ille commandava al grande admiral exir con le flotta complete e capturar me e le navel!

Nos a pena esseva duo millias distante del costa, quando

io videva que le turc marina de guerra se approximava con plen velas. E io debe confessar que mi capite de novo cominciava a vacillar. Hic diceva mi genitor de vento: “Nulle inquietude, Excellentia!” Ille se dirigeva sur le ponte de poppa e teneva le capite talmente que le nare dextre esseva punctate al flotta turc e le sinistre a nostre velas. E post isto ille sufflava tanto multe vento e tempesta per le naso que le flotta con mastes frangite e velas lacerate esseva rechassate in le porto e que nostre nave passava como sur alas e jam tres horas plus tarde arrivava in Italia.

Le secunde viage al luna

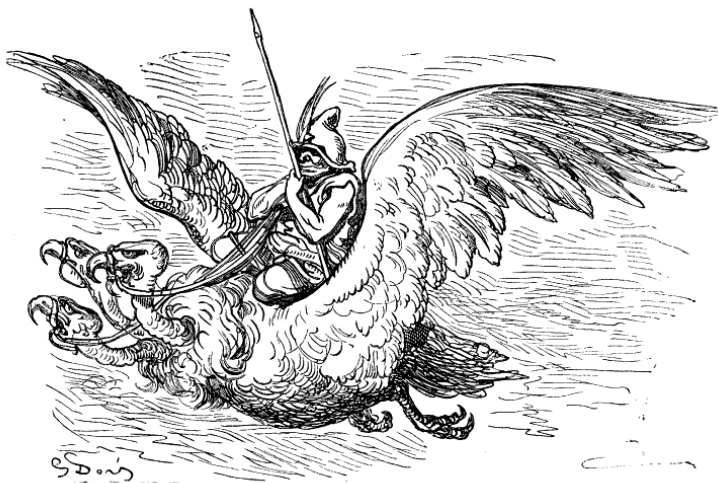
Esque vos ancora ricorda como io doveva scolar al luna pro recuperar mi hacha de argento? Nunc, plus tarde io perveniva un secunde vice al luna sin dubita per un multo plus agradabile modo. Un parente distante mie, un multo ric homine, planificava un expedition. Il deberea, ille diceva, exister un pais, cuje inhabitantes esserea tal gigantes como illes in le regno Brobdingnag de que Gulliver habeva informate. Ille volerea trovar iste pais e io deberea accompagner le. Io in veritate teneva le toto pro un fabula, ma ille me habeva, como io sapeva definitemente, como herede; e assi io esseva obligate a ille per un complacentia minute.

39

Nos ergo partiva e perveniva usque le Mar del Sud sin que esserea arrivate a nos ulle occurrentia digne de mention; in caso que on provide del alicun viros e feminas volante qui in le aere dansava menuet. Solmente le dece-octave die, post que nos ha passate le insula Otaheiti, cominciava le aventuras e – il es ver – per un huracan inquietante le qual sublevava nostre nave circa mille millias alte in le aere. Ibi in alto super le nubes nos tunc navigava sex septimanas e un die in brisa continue usque nos discoperiva un pais grande. Illo esseva ronde e lucente e similava a un insula brillante. Nos jectava le ancora in un porto commode e disbarcava.

Profundemente sub nos nos videva per nostre telescopios
le globo terrestre minime como joculo con su lacos, rivi-

eras, montes e citates.

Le insula – isto nos remarcava ben tosto – esseva le luna. Le habitantes cavalcava trans le aere per vultures a tres capites si como illos esseva cavallos. Proque justo esseva guerra e precisamente con le sol, le rege del luna me offereva un posto como officiero. Ma io refusava quando io audiva que on prenderea in loco de lanceas grande radices blanc e fungos como scutos. Un tal guerra vegetarian, io diceva, esserea nihil pro me.

Ultra le gigantes lunar io incontrava etiam habitantes del Sirio (le stella de can). Illes transversa como commerciantes active le universo total, illes simila a bull-dogs e ha le oculos

sinistre e dextre sub le naso. Proque le oculos es sin palpebras, le homines los coperi per le lingua quando illes va a lecto. Le habitantes del Sirio mesura in media vinti, le habitantes del Luna mesmo trenta-sex pedes. Ma illes non es nominate “habitantes de Luna” ma “creaturas cocinante” proque illes prepara su plattos talmente como nos sur le focar. Le cibo require pauc tempore de illes. Illes simplemente aperi lor flanco sinistre e mitte le cibo directemente in le stomacho. Isto eveni in ultra solmente un vice per mense, ergo dece-duo vices pro anno. Etiam del resto illes ha un vita justo confortabile. Le animales ma etiam le “creaturas cocinante” ipse cresce sur arbores a fructos simile a nuces e sex pedes longe. Iste fructos on collige quando illes es matur, face reposar los alcun tempore e al fin jecta los in aqua calide. Post alcun horas post isto salta foras le creaturas matur. Cata del creaturas es jam ante le nascentia preparate a su profession como soldato, professor, parocho o paisano e comencia immediatamente post le nascentia exercer le profession predeterminate.

Illes ha a cata mano solmente un digito, porta le testa sub le bracio dextre e lo lassa retro si illes parti pro viagar o al travalio. Ma illes pote facer lo etiam inversemente, inviar le testa e lassar le corpore a casa. Le oculos illes pote prender in le mano e post isto per illos vider tanto ben como si

illes habeva le oculos in le testa. Si illes perde un del oculos, isto face nihil. On pote comprar un nove in cata color in un boteca special, e toto non costosemente. Quando io esseva sur le luna instantemente oculos jalne esseva de moda.

43

Ante que io lo oblidarea: Le ventre de homines de luna servi de sacco de turista e sacco de mano. Illes mitte omne lo que illes prende con se in illo como in un sacco de schola e pote aperir e clauder lo a grado. E si illes invetera, illes non mori sed illes se disliga in le aere e dispare como fumo super le tecto.

Io debe conceder que iste toto pote sonar multo bizarre. Ma illo ha nonobstante isto su justessa e qui etiam in le mesura le minime dubita, solmente debe viagiar al luna e

controlar mi declarationes. Allora ille me requirera e confirmara que io es del veritate tanto pauco deviate como necun altere viagiator de luna. A contar mentitas grosse como un pugno esseva odiate me durante mi vita. Io non pote corrigere lo. Dunque, e nunc io vole biber un punch. Per mi vitro a dece-duo litros! A vostre sanitate!